

FØRSTE DEL

Organiser et falsk røveri. Verificer at alle dine våben er harmløse, og tag den mest pålidelige tilstedeværende som gidsel, sådan at ingen menneskeliv kommer i fare (ellers glider man umærkeligt over i det kriminelle). Forlang en løsesum, og sørg for at hele operationen skaber så meget postyr som muligt – sørg kort sagt for at holde dig så tæt på „sandheden“ som muligt for at teste systemets reaktion på det perfekte simulakrum. Men det vil aldrig lykkes: netværket af artificielle tegn vil blive uløseligt flettet sammen med virkelige elementer (en politimand vil åbne ild; en kunde i banken vil besvime og dø af et hjerteslag; en eller anden vil rent faktisk udbetale den falske løsesum til dig), kort sagt, du vil straks, uden at ønske det, igen befinde dig inden for det virkelige, hvis funktion det blandt andet netop er at opluge ethvert forsøg på simulation, at reducere alting til virkelighed ...

JEAN BAUDRILLARD, *Simulacres et simulation*

JEG SAD OG LÆSTE OM, hvordan man overlever universets undergang, da jeg modtog en sms fra min veninde Libby. Der stod, *Stor katastrofe. Kan du være nede ved promenaden om et kvarter?* Det var en kold søndag i starten af februar, og jeg havde tilbragt det meste af den med benene trukket op under mig i min seng i det fugtige og faldefærdige, lille rækkehus i Dartmouth. Oscar, litteraturredaktøren på den avis jeg skrev for, havde sendt mig *Kunsten at leve evigt* af Kelsey Newman til anmeldelse sammen med en følgeseddel med en deadline. På det tidspunkt var jeg parat til at anmelde hvad som helst, fordi jeg havde brug for pengene. Så slemt var det nu heller ikke: Jeg havde fået skabt mig et vist ry som anmelder af bøger om videnskabsstof, og Oscar sendte mig de bedste af dem. Min kæreste Christopher arbejdede uden løn som volontør på diverse historiske mindesmærker, så det var op til mig at klare huslejen. Jeg sagde aldrig nej til en opgave, selvom jeg ikke vidste, hvad jeg skulle mene om Kelsey Newmans bog og om selve tanken om at overleve hinsides tidens ophør.

På mange måder var jeg allerede som en overlevende hinsides tidens ophør: hinsides deadlines, grænsen for maksimale overtræk og ultimatummer fra min bankrådgiver. Jeg overholdt de fleste deadlines for at skaffe penge, men ikke for altid bare at se dem forsvinde ned i et hul. Den vinter var jeg blevet tvunget til at indløse alle mine checks for høje gebyrer i et smålusket vekslekontor i Paignton, og el- og gasregningen blev betalt på posthuset med kontanter. Men hvad andet kunne man også forestille sig? Jeg var ikke ligefrem nogen kendt forfatter, men det havde jeg stadig tænkt mig at blive.

Hver gang der kom en ny, hvid rudekuvert fra banken, lagde Christopher den oven i bunken med post på mit skrivebord. Jeg åbnede aldrig nogen af disse kuverter.

Jeg havde næsten ingen taletid tilbage på min telefon, så jeg svarede ikke på Libbys sms, men lagde i stedet bogen fra mig og stod ud af sengen og stak fødderne i et par sneakers. Jeg havde af diverse komplicerede årsager højtideligt lovet mig selv aldrig at gå rundt i Dartmouth på en søndag aften. Men jeg kunne ikke sige nej til Libby.

Den grå eftermiddag var ved at blive til aften. Jeg manglede stadig at læse halvtreds sider af *Kunsten at leve evigt* og jeg havde deadline dagen efter. Jeg var nødt til at læse bogen færdig senere og aflevere anmeldelsen til tiden, hvis den skulle have en chance for at komme med i søndagsavisen. Hvis den ikke kom på før ugen efter, ville der gå en hel måned, før jeg fik mine penge. Nedenunder sad Christopher på sofaen og arbejdede på en værktøjskasse, han var ved at lave af noget træ, han havde klunset. Vi havde ikke nogen have, han kunne stå og arbejde i, men kun en lille lukket gård omgivet af høje betonmure, hvor frøer og andre små dyr af og til dukkede op, som om de var dumpet ned fra himlen på mirakuløs vis. På vej ind i stuen bemærkede jeg, at der lå savsmuld overalt, men undlod at kommentere det. Min guitar stod lænet op ad kaminen. Hver gang Christopher førte saven frem og tilbage, bevægede svingningerne sig tværs igennem rummet og fik den tykke E-streng til at vibrere. Lyden var så lav og trist og rugende, at man næsten ikke kunne høre den. Christopher savede af alle kræfter: hans bror Josh havde været forbi til frokost dagen før, og han var ikke kommet sig over det endnu. Josh mente, det havde en terapeutisk effekt at tale om deres mors død; det syntes Christopher ikke. Josh var glad for, at deres far var blevet kæreste med en 25-årig servitricer; Christopher syntes, det var forfærdeligt. Det havde nok været op til mig at få stoppet den samtale, men da det skete, sad jeg

mere og bekymrede mig over, at jeg endnu ikke havde fået så meget som kigget på den bog, jeg skulle anmelder, og at vi var ved at løbe tør for brød. Og desuden vidste jeg heller ikke, hvordan jeg skulle stoppe dem.

Indimellem når jeg gik nedenunder, overvejede jeg at sige et eller andet, men kom så til at forestille mig, hvad Christopher sandsynligvis ville svare og endte med slet ingenting at sige. Denne gang sagde jeg: „Gæt hvad,“ og Christopher, der stadig såvade som en rasende, som om han stod og såvade halsen over på sin bror, eller måske på Milly, sagde: „Du ved, jeg hader, når du begynder en sætning på den måde, skat.“ Jeg undskyldte, men da han bad mig om at holde et brædt for ham, sagde jeg, at jeg var nødt til at gå med hunden.

„Hun har ikke været ude i hundrede år,“ sagde jeg. „Og det er allerede ved at blive mørkt.“

Bess lå ude i entreen og rullede sig på sit tyggeben.

„Gik du ikke med hende i eftermiddags?“ sagde Christopher.

Jeg tog min anorak og mit røde halstørklæde på og gik uden at sige mere; jeg vendte mig ikke engang om, da jeg hørte Christophers æske med søm falde på gulvet, selvom jeg godt vidste, at jeg burde.

Hvordan overlever man tidens ophør? Svaret er ganske simpelt. Når universet engang er gammelt og skrøbeligt nok til at kollapse, vil mennesket være i stand til at gøre lige, hvad det har lyst til. Vi vil have haft milliarder af år til at lære det i, og der vil ikke være nogen oversygeplejersker til at stoppe dem, ingen højreorienterede morgenaviser og ingen dommedagsagtige hymner. På det tidspunkt vil det udelukkende være et spørgsmål om at trille den ene affældige planet over i et hjørne af universet, mens en anden pisser ynkeligt ned ad sig

selv i en anden galakse. Og det imens man venter på afgørelsens time, hvor alting bliver til alt andet, mens universet smukt begynder at implodere, stønnende og svedende, indtil alt liv sprøjter ud af det og alt eksisterende stof presses sammen i ét eneste punkt, hvorefter det forsvinder. I det kollapsede univers' knap hørbare sidste gispem, dets sidste orgastiske suk, vil alt dets slim og materie og gærede *jus* blive til ren energi, som, bare i et kort øjeblik, vil kunne forvandle sig til hvad som helst. Jeg vidste ikke, hvorfor jeg havde overvejet at forsøge at forklare Christopher det. Engang fik han mig til at græde, fordi han nægtede at acceptere tanken om rumlige dimensioner, og vi havde haft et kæmpe skænderi, fordi han ikke ville kigge på mit diagram, som bevidste Pythagoras' læresætning. Ifølge Christopher var de bøger, jeg anmeldte „alt for æggehovedkloge, skat“. Jeg gad vide, hvad han ville få ud af den her, som var decideret hjerneforstyrrende.

Ifølge Kelsey Newman vil universet, som hele tiden har været en computer, i ét eneste unikt øjeblik – eller kortere tid endnu – have en så enorm massefylde og så meget energi, at det vil være i stand til at udregne formlen for hvad som helst. Så hvorfor ikke bare programmere det til at simulere et andet univers, et nyt et, uden udløbsdato, og hvor alle kan leve lykkeligt i al evighed? Dette øjeblik vil få navnet Omegapunktet, og, fordi det har tilstrækkelig stor kraft til at kunne rumme alt, vil det være umuligt at skelne fra Gud. Det vil dog adskille sig fra Gud, ved at dets processor kører på en kraftkilde ved navn *Energia*. Mens universet gør sig klar til at kollapse, er der ingen, som sidder og skriver digte om det eller elsker passioneret for sidste gang eller bare tuller rundt, skæve og ligeglade, imens de venter på udslettelsen og forestiller sig noget smukt og uudgrundeligt på den anden side. Alle mand vil være stå parat på dækket med blikket rettet mod det ultimative mål: overlevelse. Kun ved hjælp af fysikken og de bare næver vil mennesket konstruere Omegapunktet, som med sin

umådelige kraft kan – og af diverse årsager vil – bringe alle til live igen – ja, selv dig – milliarder af år efter at man er død, og det vil elske alle og skabe en perfekt himmel. Der, ved universets undergang, vil alt kunne ske, bortset fra én ting.

Man kan ikke længere dø, aldrig nogensinde.

Bogen mindede ikke rigtig om den slags bøger, Oscar plejede at sende mig. Vi anmeldte populærvidenskabelige værker, uanset hvor tossede de var, men satte grænsen ved alt, hvad der lugtede af New Age. Var det her en New Age-bog? Det var svært at sige. Ifølge flappen var Newman en højt respekteret psykoanalytiker fra New York, som engang havde været rådgiver for den amerikanske præsident, hvilken af præsidenterne fremgik dog ikke. Han var blevet inspireret til at skrive bogen ved at læse den ligeledes højt respekterede fysiker Frank Tipler, som havde fremsat tanken om Omega-punktet, og som havde foretaget alle de nødvendige beregninger for at bevise, at du og jeg – og hvert eneste menneske som nogensinde havde levet, og hvert eneste som aldrig havde levet – vil genopstå ved tidens ophør, så snart kraften til det frigøres. Døden vil derfor blot være som en kort søvn, og man vil ikke bemærke den tid, der er gået mellem dens indtræden og til man vågner op i evigheden.

Men hvorfor så overhovedet gøre sig umage med noget? Hvorfor overhovedet forsøge at blive en anerkendt forfatter? Hvorfor overhovedet betale regninger, barbære ben, forsøge at spise tilstrækkelig med grønt? Det mest fornuftige at gøre, hvis denne teori holdt stik, var at skyde hovedet af sig selv hurtigst muligt. Men hvad så bagefter? Jeg elskede universet, især de saftige bidder, såsom relativiteten, tyngdekraften, up og down-kvarke, evolutionen og den bølgefunktion, som jeg næsten forstod – men jeg elskede det ikke så meget, at jeg havde lyst til at blive hængende efter dets naturlige endeligt, sidde fast i dyndet sammen med alle andre i en slags koma tilsluttet en kosmisk respirator. Engang havde jeg fået at vide

– og var for nylig blevet mindet om det igen – at jeg aldrig ville blive til noget. Hvad i himlens navn skulle jeg stille op med al den evighed? At leve evigt ville være som at gifte sig med sig selv uden mulighed for skilsmisse.

Der var enogtredive stentrappetrin ned til gadeplan. Jeg gik med B forbi Reg's butik henne på hjørnet og hen over torvet, som var fuldkommen øde, bortset fra en havmåge, der flåede i et stykke pommes frites-papir og udstødte den lyd, som de alle sammen siger: *ack, ack, ack*, ligesom et ensomt maskingevær. B gned sig ind mod muren under the Butterwalk ved Miller's Deli og stoppede for at tisse, så snart vi var kommet ind i Royal Avenue Gardens. Alting så ud til enten at være lukket, ødelagt, dødt eller gået i hi. Musiktribunen var tom og springvandet tørret ud. Palmetræerne skuttede sig. Blæsten lugtede af salt og alger, en lugt som blev kraftigere efterhånden som vi nærmede os floden. Der var ikke et menneske at se. Det var begyndt at blive mørkere, og himlen over Kingswear falmede til grumset grøn, brun og lilla som skallen på et æble. Vinden kom ind fra havet, og alle småbådene dansede som forheksede i fortøjningerne og udsendte deres spøgelsesagtige lyde.

Jeg trak hættten på min jakke op, mens B snusede til alting. Hun kunne godt lide at besøge alle bænkene i den nordlige ende af promenaden, derefter fortsætte ned forbi den gamle inderhavn i midten af byen og hjem via Coronation Park. Hun var altid langsommere og mere søvrig om vinteren, og derhjemme fandt jeg hende hele tiden rullet sammen oppe i sengen mellem dynerne, som om hun forsøgte at gå i hi. Men hun fulgte stadig sine faste rutiner, når vi var ude. Hver dag stoppede vi for at kigge på den mystiske byggeplads i Coronation Park. Forrige efterår havde Libby hørt fra gamle

Mary i sin strikkeklub, at der skulle opføres en lille stenlabyrinth oven på en forhøjet og planeret græsplæne med udsigt ud over floden. Men det var stadig bare et hul i jorden. Byrådet havde bevilget pengene til projektet, fordi en undersøgelse havde vist, at det ville få alle til at føle sig mere afslappede. Dartmouth var en søvrig havneby, som folk flyttede til for at nyde pensionisttilværelsen, dø, skrive romaner eller i al stilfærdighed åbne en butik. De eneste, som kunne have brug for at slappe lidt af, var kadetterne oppe på søofficerskolen, og de ville aldrig sætte deres ben i Labyrinten. Det som bekymrede mig mest, var om anlægsarbejderne måske ville fælde mit yndlingstræ, og næsten hver eneste dag var jeg nede for at se, om det stadig stod der. Blæsten skar ind gennem parken og jeg hastede forbi byggepladsen med dens flaprende plastic og midlertidige hegn, kastede et kort blik på mit træ og skyndte mig derefter tilbage til promenaden. Det var en kold, ubehagelig og ondsindet februar måned, og det eneste jeg havde lyst til, var at være tilbage i min seng, også selvom der ikke var meget varmere end udenfor og fugten i huset fik mig til at hive efter vejret. B ville tydeligvis også gerne hjem, og jeg forestillede mig os ligge rullet sammen under dynerne, begge to gået i hi.

Der var stadig ikke et øje. Måske havde jeg gået og bekymret mig over ingenting i månedsvis. Måske kom han her ikke længere. Måske havde han aldrig været der.

Længere oppe af floden kom den nordre færge tøffende over vandet ind mod Dartmouth. Der var kun en bil om bord, sikkert Libbys, og dens lygter dansede i mørket. Lyset fik floden til at glimte. Jeg blev stående og ventede på Libby, mens jeg så på alle bådene uden at kigge efter *ham*. Jeg lyttede til alle *pling-pling-pling*-lydene og spekulerede over, hvorfor de mon forekom så spøgelsesagtige. Jeg stak en hånd ned i inderlommen på min anorak. Jeg vidste allerede, hvad der lå dernede: en stump papir med en e-mailadresse, som jeg kunne udenad,

samt en brun medicinflaske og en pipette. Flasken indeholdt de sidste dråber af en blomstermikstur, som min veninde Violet havde lavet til mig for en del uger siden efterhånden. Jeg havde været en tur i Skotland for at holde jul sammen med Violet og hendes kæreste Frank i deres cottage deroppe, mens Christopher tog til Brighton, men alting var løbet helt af sporet og Violet og jeg var ikke længere på talefod. Derfor var jeg også objektivt set mere ensom, end jeg nogensinde havde været, men det var okay, fordi jeg havde et hus og en kæreste og B, hvilket var mere end rigeligt. Jeg havde også blomstermedicinen, som rent faktisk hjalp. Man kunne stadig akkurat læse hendes håndskrift på mærkatet. *Ensian, kristtorn, avnbøg, ægte kastanje, vild havre og vildrose*. Jeg kom et par dråber på tungen og følte mig straks varm, i et kort øjeblik.

Et par minutter efter lagde færgen til. Der lød et bump, da klappen gik ned; derefter blev porten åbnet og en enkelt bil kørte ud og drejede af mod promenaden. Det var Libby, så jeg vinkede. Libby og hendes mand Bob havde lukket deres lidet succesrige tegneseriebutik for to år siden og havde nu Miller's Deli, hvor de solgte alt muligt forskelligt, blandt andet upasteuriserede oste, gåsefedt, citrontærter, hjemmelavede salater, skulpturer lavet af drivtømmer og strikkede sjaler og tæpper lavet af dem selv eller deres venner. Jeg lavede syltetøj og marmelade til Miller's Deli, for at supplere de penge jeg tjente på det, jeg skrev. Min yndlingsfrokost bestod af et bæger syltede hvidløg, noget hjemmelavet fiskepâté og en halv baguette, som jeg ofte var inde forbi og hente i butikken på vinterformiddage. Libby kørte langsomt med ruden rullet ned og håret piskende vildt omkring sig i blæsten. Da hun fik øje på mig, stoppede hun bilen. Hun var iført et par jeans og en stram T-shirt med et håndstrikket rødt sjal omkring, som om februar overhovedet ikke bed på hende, og som om hun aldrig havde gået med tykke briller eller uformelige bluser med påtrykte figurer fra diverse horrorfilm.

„Meg, fuck. Gudskelov. Christopher er ikke med, vel?“

„Selvfølgelig ikke,“ sagde jeg. Jeg så mig omkring. „Her er ingen mennesker. Hvorfor? Er du okay? Fryser du ikke?“

„Nej. For meget adrenalin. Jeg er totalt på skideren. Må jeg sige, at jeg har været hjemme hos dig?“

„Hvornår?“

„I dag. Hele dagen. Og også i går aftes. Bob kom tidligere hjem. Det er helt vanvittigt, men de omdirigerede hans fly til Exeter på grund af isslag og glat landingsbane i Gatwick.“

„Har du talt med ham?“

„Nej. Men han har sms’et mig. Han skulle have givet besked, når hans fly landede i Gatwick, hvilket jeg tænkte, ville give mig masser af tid til at nå hjem og skifte tøj og få stedet til at se ud, som om der havde været nogen hjemme og den slags. Da jeg hørte mobilen bippe, troede jeg bare, at det var Bob fra Gatwick – tidspunktet passede meget godt – og jeg var i seng med Mark, så jeg så ikke på den med det samme. Jeg mener, det tager en halv time bare at komme fra flyet og ud af lufthavnen, og derefter endnu en halv time til Victoria Station, derefter tyve minutter videre til Paddington, og derefter tre timer til Totnes for at hente bilen og derefter femogtyve minutter at køre resten af vejen hjem. Så jeg var ikke ligefrem i panik. Men da jeg omsider kiggede, lå der en ny besked, hvor der stod, *Vi ses om en halv time*. Derefter kom der lidt efter en, der spurgte, hvor jeg var og om jeg var okay. Jeg var ved at få et hjerteslag.“

Libby havde en affære med Mark, en smånusset fyr som var drevet i land i Churston, en lille landsby på den anden side af floden i Torbay, hvor han havde arvet et fiskerhus fra sin bedstefar. Han boede i fiskerhuset, spiste fisk og klarede sig med de tilfældige jobs, han kunne finde på bådebyggerier og i småhavne. Han sparede sammen til at starte sit eget båd-designerfirma, men Libby sagde, at han stadig var mindst en million kilometer fra målet. Libby arbejdede i deli’en sammen

med Bob de fleste af ugens dage, og brugte resten af tiden på at strikke mere og mere komplicerede ting og skrive kærlighedsbreve til Mark med mørkerød blæk, mens Bob spillede på sine elektriske guitarer og ordnede butikens regnskaber. Hun havde opfundet en læsekreds, der mødtes på biblioteket i Churston og fortalt Bob, at det var der, hun tog hen hver fredag aften. Hun så også Mark i forbindelse med strikkeklubben om onsdagen, men det var mere kompliceret, fordi der altid var en vis risiko for, at Bob måske ville komme forbi med tiloversblevne kager fra butikken, eller at en af de gamle damer skulle se Marks ben røre ved Libbys knæ. Denne week-end havde det nu været anderledes, fordi Bob havde besøgt sin grandtante og onkel i Tyskland. Hun havde været sammen med Mark siden fredag.

„Så du var altså hjemme hos mig i går aftes? Og?“

Jeg rynkede brynene. Vi vidste begge to udmærket godt, at Libby aldrig ville tilbringe en hel aften hjemme hos mig. Af og til, men ikke så meget her på det sidste, kom hun et smut forbi med en flaske vin fra butikken. Vi sad så ved bordet i køkkenet, mens Christopher lå og fladede ud på sofaen to meter fra os og gloede amerikanske nyhedsudsendelser eller dokumentarfilm om diktatorer på vores pirat-Sky Network, mens han mumlede et eller andet om al den korrupsion, der var i verden, og rigdom, og grådighed. Det var noget, han gjorde bevidst, fordi Libby havde penge og han ikke brød sig om det. For det meste når jeg var sammen med Libby, var det på pubben, selvom Christopher tit brokkede sig, når jeg gik ud og lod ham blive alene tilbage. B havde gået og snuset til jorden, men satte poterne op på siden af Libbys bil og peb ind gennem vinduet. Hun ville gerne derind. Hun elskede at køre i bil. Libby klappede hende på hovedet, men så ikke på hende.

„Nej, men hvad nu, hvis jeg havde tabt mine nøgler?“ Hun begyndte at brainstorme. „Vi, øh, du og jeg, var i byen i går

aftes og jeg tabte mine nøgler og var nødt til at overnatte hos dig. Jeg var fuld og kunne ikke se nogen grund til at ringe til Bob, fordi han jo var i Tyskland og jeg tænkte, at jeg ville gå ud og lede efter nøglerne i dag, og det var så også det, jeg var i gang med, da han sms'ede mig, men jeg havde glemt min telefon hjemme hos dig, og ... “

„Men du kører jo rundt i din bil. Har du et separat sæt nøgler til huset? Jeg troede, at de sad på den samme nøglering.“

Libby så ned. „Måske fandt jeg nøglerne ... pis, pis, pis. Åh, for helvede. Åh, Meg, hvad skal jeg gøre? Og hvorfor skulle jeg køre i bil over til dig? Det tager kun fem minutter til fods. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal få alt det her til at passe sammen.“ Hun rynkede panden. „Kom nu. Det er dig, der er forfatteren her; du ved, hvordan man skruer et plot sammen.“

Jeg udstødte et kort grin. „Helt sikkert. Og du læser. Jeg er sikker på, at du også sagtens kan udtænke et plot.“

„Jo, men du lever af det. Og underviser i det.“

„Jo, men ...“

„Hvad er *formlen* for den type plot?“

Formlen, som om der var tale om simpel matematik. Det her var mit område; hun havde ret. Efter at have vundet en novellekonkurrence i 1997 havde jeg fået tilbudt en kontrakt på at skrive en nyskabende, finlitterær, seriøs debutroman; en af den slags bøger, som vinder priser og bliver stillet forrest i boghandlernes udstillingsvinduer. Men i virkeligheden havde jeg brugt hovedparten af de sidste elleve år på at skrive genrelitteratur, fordi det var nemme penge og jeg hele tiden havde brug for dem til husleje og regninger og mad. Jeg havde fået 1.000 £ i forskud for min finlitterære roman, og i stedet for at bruge pengene på at betale af på min gæld købte jeg en bærbar computer, en lækker fyldepen og nogle notesbøger. Netop som jeg skulle til at begynde at udtænke den, ringede Claudia fra Orb Books og tilbød mig totusind, hvis jeg kunne klaske en thriller for teenagere sammen på

seks uger. Denne bogs officielle forfatter, Zeb Ross, skulle efter planen udgive fire romaner om året, men fandtes rent faktisk slet ikke i virkeligheden, og Claudia var i gang med at rekruttere nye ghostwritere. Svaret gav ligesom sig selv: Først tage imod det dobbelte honorar, og derefter skrive den rigtige roman. Men jeg var ikke nået mere end et par kapitler ind i den rigtige roman, før det gik op for mig, at jeg var nødt til at skrive endnu en Zeb Ross-bog, og derefter endnu en. Et par år senere udvidede jeg gesjæften og skrev fire science fictionbøger i en serie under eget navn, som alle sammen foregik et sted ved navn Newtopia. Jeg havde hele tiden planer om at skrive min „rigtige“ roman færdig, men det føltes, som om det aldrig ville blive til virkelighed, heller ikke om jeg så skulle blive hængende indtil tidens ophør. Hvis Kelsey Newman havde ret og Omegapunktet fremme ved universets endeligt genoplivede alle tænkelige mennesker, så måtte Zeb Ross nødvendigvis være et af dem, og så kunne han begynde at skrive sine bøger selv. Men jeg ville sikkert stadig skulle betale husleje.

Jeg sukkede. „Sagen er, at når man udtænker plottet i en bog, kan man gå tilbage og ændre de ting, der virker malplacerede for at få det hele til at gå lige så nydeligt op til sidst. Man kan slette afsnit, sider, hele manuskripter. Jeg kan ikke gå tilbage i tiden og få dig til at tage bussen hjem til Mark, hvilket sikkert ville være smarteste.“

„Hvad skulle det også hjælpe?“

Jeg trak på skulderen. „Aner det ikke. Måske du så kunne være gået over til mig og have tabt nøglerne og telefonen, sådan som du foreslog.“

„Men hvorfor skulle jeg have en weekendtaske med mig?“

„Nå nej. Det ved jeg ikke.“

„Det må kunne lade sig gøre. Lad os gå et par skridt tilbage. Hvordan fortæller man en rigtig, rigtig god historie? Jeg mener, kogt ned til en suppeterning?“

Jeg så på mit ur. Christopher måtte være begyndt at undre sig over, hvor jeg blev af.

„Sidder Bob ikke og venter derhjemme?“ spurgte jeg.

„Jeg er nødt til at finde den rigtige måde at gøre det her på, ellers vil der slet ikke være nogen Bob at komme hjem til.“

„Okay. Sørg for at historien er så enkel som muligt. Basér den på årsag og virkning. Hold den nede på tre akter.“

„Tre akter?“

„En begyndelse, en midte og en slutning. En konflikt, et klimaks og en løsning. Forbind disse elementer. Anbring nogen på det forkerte skib. Få derefter skibet til at synke. Og red dem så. Man er nødt til at have en konflikt og få den til at spidse til og derefter løse den. Medmindre det er en tragedie.“

„Hvad hvis det *er* en tragedie?“

„Lib ...“

„Okay. Så jeg var altså i byen med dig og tabte mine nøgler. Det er et problem. For at gøre tingene værre endnu, blev jeg overfaldet og gruppevoldtaget, mens jeg var ude at lede efter dem, og nu har jeg mistet hukommelsen og du er blevet kidnappet, fordi du overværede det hele, og det er kun Bess, der ved hvor du er og nu forsøger at fortælle det videre til Chris, men ...“

„For kompliceret. Du har brug for noget mere enkelt. Det eneste du behøver at redegøre for, er bilen. Historien er, at du var i byen og mistede dine nøgler, hvilket er noget lort. Og fordi du mistede dine nøgler, mistede du måske også efterfølgende bilen, hvilket naturligvis endnu mere er noget lort. Måske er der nogen, som har fundet nøglerne og stjålet bilen? Hvem ved? Det eneste du ved, er at du har tabt nøglerne. Det eneste problem her og nu er, at du stadig har bilen.“

Ævle-ævle-ævle. Det var, som om jeg havde forvandlet mig til en plot-o-matic-maskine, der var programmeret til at sprøjte den slags ud. Men når jeg gav gode råd til de mindre erfarne af Orb Books' ghostwritere, plejede jeg altid at sige, at de

skulle tro på deres projekt og ikke bare forsøge at følge et sæt regler. Hvis de så efterfølgende fór vild i deres egen originalitets morads, guidede jeg dem forsigtigt tilbage i retning af den gyldne formeltænkning.

„Okay. Men hvordan får man så mig og Bob til at leve lykkeligt til vores dages ende?“

Jeg tænkte mig om et øjeblik.

„Tja, du bliver vist nødt til skubbe din bil i floden,“ sagde jeg med et grin.

Libby blev siddende i omkring ti sekunder, mens hendes knoer blev hvidere og hvidere af at gribe omkring rattet. Derefter steg hun ud af bilen og så sig omkring. Den nordlige ende af promenaden virkede stadig lige tom og øde. Der var ingen store drenge, som forsøgte at hugge en båd, ingen turister, ingen hundeluftere. Ingen mænd som gik og holdt udvig efter mig. Libby udstødte en lyd, der mindede om den, som B lige havde udstødt.

„Du har ret,“ sagde hun. „Der er ikke andre udveje.“

„Lib,“ sagde jeg. „Det var en joke.“

Hun satte sig tilbage ind i bilen, lavede en sjuasket trepunktsvending, indtil den pegede ud mod floden og kørte den derefter videre op på selve promenaden. Et øjeblik så det ud, som om hun havde tænkt sig at køre bilen i floden. Jeg bare stod der uden at vide, præcis hvad det var, hun havde gang i, om jeg skulle grine eller forsøge at stoppe hende? Så steg hun ud og gik om til bagenden af bilen. Libby var lille, men da hun lagde kræfterne i, gik det op for mig, hvor stærke hendes muskler i overarmene måtte være. Bilen bevægede sig; hun måtte have trukket håndbremsen. Hun skubbede igen, og så hang forhjulene pludselig ude over kanten af promenaden.

„Lib,“ gentog jeg.

„Jeg må være blevet tosset. Hvad er det dog, jeg gør?“ sagde hun.

„Ingenting,“ svarede jeg. „Kom nu, lad være med det der. Det vil blive helt afsindigt svært at forklare.“

Derefter skubbede hun bilen i floden, og smed nøglerne efter den.

„Jeg siger bare, at det må være nogle knægte, der har gjort det,“ sagde hun hen over den plaskende, sugende lyd. „De må have stjålet mine nøgler. Selvom det lyder vildt, er der ingen, som vil tro, at jeg kunne have været desperat nok til selv at skubbe min bil i floden, vel? Hvad skulle dog kunne motivere mig til at gøre noget så åndssvagt. Hold da op. Tak, Meg. Det var en strålende idé. Jeg ringer til dig i morgen. Hvis jeg stadig er i live.“

Hun så på sit ur og begyndte at gå ind ad promenaden i retning af Lemon Cottage med det røde sjal blafrende efter sig som et flag i vinden. Jeg kom i tanke om en zen-historie om et flag i vinden. Er det vinden, der bevæger sig, eller er det flaget, der bevæger sig? To munke sidder og diskuterer spørgsmålet, da en tredje person, en vis mand, kommer forbi og siger: „Vinden bevæger sig ikke, flaget bevæger sig ikke. Bevidstheden bevæger sig.“ Jeg gik langsomt videre, mens B snusede til alle bænkene igen, som om der ingenting var sket. Libby så sig ikke tilbage, og jeg så hende blive mindre og mindre, indtil hun nåede hen til hjørnet og drejede af i retning af Bayard's Cove. Eller selvfølgelig blev hun ikke mindre og mindre, som enhver videnskabsmand ville kunne fortælle en; hun forsvandt bare længere og længere bort.

Blæsten løb tungt som et åndedrag ned over floden, og jeg så adspredt på de små krusninger og strømme i det sortgrønne vand, mens jeg forsøgte at få B til at sætte farten op på vej hjemad. Libbys bil var sporløst forsvundet. Jeg gik og kiggede ud over floden, ikke på bænkene, så da der var nogen, som